

cinus. Sed aliud sunt ea que creduntur. aliud fides qua creduntur. Illa quippe in rebus sunt que vel esse vel fuisse vel futura esse dicuntur. Hanc tamen in animo credentis est: ei tamen conspicua cuius est quis sit et in alijs non ipsa sed similitudo. Non enim numero est una: sed genere. propter similitudinem tamen et nullam diuisitatem magis unam dicimus esse quam multas. Nam et duos homines simillimos cum videmus: unam faciem dicimus: et miramur ambo. Facilius itaque quis dicit multas animas fuisse singulas utique singulorum: de quibus legimus in actibus apostolorum. quod si fuerit anima una: quod ubi dixit apostolus. Una fides: tot eas audet quisque dicere quam fideles. Et tamen qui dicit: Mulier magna est fides tua et alteri. Modice fidei quare dubitasti: suam cuique esse significat. Sed ita dicit eadem credentium fides una: quod admodum eadem voluntatum voluntas una: cum et in ipsis que hoc idem volunt sua voluntas sic cuique conspicua: alterius aut lateat: quis idem velit. Et si aliquibus si quis sese indicet: creditur potius quam videtur. Unus quisque autem sui animi conscius non credit utique hanc esse suam: sed plane puidet voluntatem. De voluntate quam et singuli propria et omnes etiam non indicantur prout habent eam. **Ca. III.**

Et quedam sane eiusdem nature videtur et uentis et ratione utentis tanta conspiratio: ut cum lateat alterum quid alter velit: nonnullae tamen sint voluntates omnium etiam singulis note. Et cum quisque homo nesciat quid homo alius unus velit: in quibusdam rebus possit scire quid omnes velint. Unde illa cuiusdam mimi facitissima predicatio ubi aenitas. Qui cum se permisisset in theatro quod in animo haberent et quid vellent: omnes alijs ludis esse dicuntur: atque ad diem constitutum ingenti expectatione maior multitudo conflueret: suspensis et silentibus omnibus dixisse prohibetur. Tale vultus emere: et care vendere. In quo dicto leuissimi scenici omnes tamen conscientias inuenerunt suas: eorum vera autem oculos omnium constituta: et tamen improuisa dicenti admirabili fauore plauserunt. Cur autem tam magna expectatio facta est illo permittente omnium voluntatem se esse dictur: nisi quia latent hominum aliorum hominum voluntates: sed nunquam ista latuit istis: nunquam que latet. Qua tamen canis si quis se quedam que non inconuenienter in alijs desequis coniciat: eopatiere vel spirare vitio seu natura. Sed aliud est videre voluntatem suam: aliud (quis certissima pietate) coniciere alienam. Nam perditam romam tam certum habeo in rebus humanis quam constantinopolim: cum romam viderim oculis meis: de illa vero nihil nouerim

nisi quod alijs testibus credidi. Et minus quidem ille vel seipsum ita uedo: vel alios quam experiedo: velle emere: et care vendere: omnibus id credidit esse commune. Sed quoniam reuera verum est: potest quod adipisci eiusmodi: vel alicuius alteri vitij quod huic contrarium est incurrere pestilentiam que huic resistat et vincat. Nam scio ipse hominem cum venalis codex ei fuisset oblatas: periculis eius igna et ideo quiddam exiguum poscerem cererent venditor: iustum precium quod multo amplius erat: nec opinanti dedisse. Quid si etiam sit quisque nequicia tanta possessus: ut vili vendat que dimiserunt parentes: et caro emat que presumat libidines: non est ut opinor incredibilis ista luxuries. Et si querant tales repiantur: aut etiam non quesiti fortassis occurrant: qui nequicia maiore quam theatra ppositi vel pronuntiationi theatrae insultent: magno precio stupra emendo: paruo autem rura vendendo. Largitionis etiam gratia nouimus quosdam emisse frumenta carius: et vilius vendidisse suis ciuibus. Illud etiam quod verus poeta dixit. Ennius: omnes mortales sese laudari exoptant: perfecto et de seipso et de his quos expertus fuerat coniecit in alijs: et videtur pronuntiasse hominum omnium voluntates. Denique si et minus ille dixisset: laudari omnes vultis: nemo vult vituperari: sicut quod esset omnium voluntatis dixisset videtur. Sunt tamen qui vitia sua oderint et in quibus sibi displicent ipsi: nec ab alijs se laudari velint: gratia se agant obiurgantium beniuolentiae: cum id vituperantur ut corrigantur. At si dixisset: omnes beati esse vultis: misericordie non vultis: dixisset aliquid quod nullus in sua non agnosceret voluntate. Quicquid enim aliud quisque latenter velit: ab hac voluntate que omnibus hominibus satis nota est: non recedit.

De beatitudine quam omnes una voluntate expetunt: sed non eadem omnes definitione nouerunt. **Capitulum III.**

Primum est autem cum capescere atque retinere beatitudinis voluntas una sit omnium unde tanta existat de ipsa beatitudine rursus varietas atque diuersitas voluntatum. Non quod aliquis eam nolit: sed quod non omnes eam noverunt. Si enim omnes eam nosset: non ab alijs putaret eam in virtute aut alijs in corpore voluptate. alijs in virtute et alijs atque alijs. alibi atque alibi. Et cum eos que res maxime delectauit: ita in ea constituerunt vitam beatam. Quod igitur feruentissime amat omnes: quod non omnes sciunt: quod potest amare quod nescit. Sicut iam de hac re in libris superioribus disputavi. Cur ergo beatitudo amat ab omnibus: nec tamen scitur ab omnibus. An forte sci

Act. 4
Ephe. 4
Bar. 15
Ibid. 14